

Abonamentul: 3 lei pe an; 4 lei pentru străinătate.

A se adresa ori ce corespondență și abonamentele, D-lui Artur
în Folticeni.

CUPRINSUL:

Oranului	M. Lupescu
Luza-Vodă	S. T. Kirileanu.
Cintee. culese de	Al. Vasiliu. T. C. Ionescu, Leon Mrejeriu, M. Adameșteanu, Dobre Ștefănescu, Ra- dulescu-Coșin.
Monumentul lui Ion Creangă.	
Note bibliografice	S. T. Kirileanu
Știri.	

DE LA ADMINISTRAȚIE

Cotizații primite: D-l G. G. Burghilea avocat și deputat. Do-
rohoi, 20 lei; D-l Serafim Ionescu. Folticeni, 5 lei; Leon Mrejeriu,
6 lei.

Abonamente primite pe anul VII: D-l Titu Maioreșcu. București,
3 lei; D-l Gh. Adamescu. București, 3 lei.

Lista de subscripție

pentru ridicarea unui monument marelui nostru povestitor
Ion Creangă.

Artur Gorovei.	Folticeni	3	lei
Mircea A. Gorovei	"	1	leu
Sorin A. Gorovei	"	1	"
Chr. Gheorghiu	"	1	"
		6	lei

ȘEZĂTOAREA

Anul VII.

Folliceni, 1 Maiu 1902.

No. 3.

Bucătăria țaranului.

Paștele sunt serbătorile cele mai mari, mai frumoase și mai de preț pentru țaran.

Pînă țaranul e de sarac, de Paști, se dă pe sub pămînt și tot trebuie să aibă este-va *pășcule*. Celor cu desăvîrșire săraci li se dă de cu cu dare de mîna, căci cea mai mare pomână e a da celor săraci paști de ei, serbători ale Iuvierei.

Paștele se face așa : se ia făină de grîu și se cerne prin sită deasă, într-o covată mare. În altă covășică mai mică se face *plămădeala*, cu aluat din făină și cu unt. De multe ori gospodina prepară făină din făina de hămence și ceapă, toate în un loc. Plămădeala se face cu cu unt. Dimensiunea se pune plămădeala în făina de grîu din covata cea mare și se frămîntă aluatul foarte bine, cu lapte dulce, sare, ouă bătute, unt și u. pînă se face moale, și se amestecă într-o țară tocurile de făină. Lucrarea aceasta, *frămîntatul aluatului*, se face de un vînde. Cu el aluatul e mai bine frămîntat, și aluatul crește mai bine. — Când aluatul se pune la *dospil*, se dă pe la noaptea. Cînd totul e gata, se ia aluatul, se fac bucățele, se fac bucurile rotunde și apoi se lăsează cu *sucilorul*, pe masa presată cu făină de grîu, spre a nu se prinde de ea aluatul. Turtelor și turtelor de forma rotundă li se pune pe de latură un colac, tot din aluat, dintr-un fel sau dintr-un alt fel formă unor vase. Locul gol din lăuntrul colacului se umple cu *umplutura*, făcută din brinză de oi, frămîntată cu este-va unt, și cu lapte dulce cald. Cîne are, frămîntă brinza numai cu unt. Cînd brinza e prea lute, i se adaugă *barabule* (cartofi) bote, cu care se frămîntă bine.

Umplutura se face și cu brinză de vaci, cu orez fereț în lapte dulce și amestecat cu ouă. În umplutura, cine poate și are, pune și struguri, scorțisoară, cuișoare, ș. a., ca să aibă pasca mirozună și să mirozească. Unele gospodine pun în pască și ceapă prăjită în unt.

După ce s'au umplut paștele, se *muruesc* (se ung) cu *ouă bă-*

lute, și pe lopată se dau în cuptor. Pe lopată, ca aluatul să nu se prindă de ea, se preseră țărițe de făină de popușoi, ori, cine are, pune paștele și în țingiri. Cuptorul pentru paști se potrivește cu țărițe : se zviră în cuptor țărițe, și când ele ard, focul a fost prea tare ; paștele se bagă când numai se *rumenesc* țărițele. Când paștele sint coapte, se scot din cuptor, se răcesc și apoi se așază elitură în casa curată, ori în camară, unde stau, fără să puc cine-va mîna pe ele, pînă în ziua de Paști, când se dau la casași, după ce fiecare a luat *nașură*.

Paștele se fac Vineri și Sîmbătă înaintea Invierii. În serbătorile Paștelor nu se mînuce de cit pască, fiind păcat să faci foc și mîmăligă ; aceasta e singura serbătoare în care țărănuț mai nu face foc, nutriindu-se cu pască.

Pască se mai face și pe la Sf. Gheorghe, pe la Ispas, și pe la Duminică-Mare ; acum ele au ca umplutură caș în loc de brînză. Pasca se mînuce mai totdeauna goală, fără udătură.

O pască, o lumînare și 3 ouă roșii, se duc jertfă la biserică în ziua de Paști.

Dusul cu pască. A doua zi de Paști, feciorii se duc cu pască la părinți și fiii la nași. Femeea gospodarului ducă într'o legătură curată o pască, 2 ouă roșii și un cozonac -- cine face -- și în schimb capătă și ei de la cel cărora le duc acelaș lucru. La dusul cu pasca se ieș și copii, când fiii merg la nași ori cumătrii la nașul copilului. Cei ce primesc pe gospodarii cu pască, îi cinstesc cu vin ori rachiu, chefuind.

*

Cozonacii se fac din acelaș aluat ca pasca. Cozonacii nu fac de cit sătenii avuți. Cozonacii au cele mai de multe ori aspectul unei piui. Țărăni de la munte nu prea fac cozonaci. Cozonacii se fac numai la Paști. Ca să aibă culoarea galbenă, multe femei pun în aluat zamă de *șofran*.

*

Pe la lasaturile de săc, pe la petreceri, etc., gospodinele fac *plăcinte* cu brînză de oi. Pentru plăcinte nu-i nevoie ca aluatul să fie dospit. Plăcintele se fac așa : se ia făină de grîu, se cerne prin sita cea deasă, se frămîntă cu apă calduță, și după ce aluatul se face boțurile, se lătesc boțurile cu sucitorul și se pune în mijlocul turtii brînză frămîntată cu ou și în care se pune ceapă prăjită în unt. Plăcintele se strîng -- se acoper -- și se dau în cuptor de se

cu fiind coapte, se scot și se ung cu o peniță cu unt, sau rămin
si nemusc.

După plăcinte se bea vin, ori să cinstește rachiu. Plăcintele se
dau și ca jertă la biserică

Plăcinte cu poalele în briu se zic plăcintelor mari și cu creșt
moldă cind se resfring; de-aceste plăcinte fac nevestele tinere și cele
cu draguși, cind își așteaptă ibovnicul. — Plăcinte calde se dau și
de pomana de suflet d morșilor.

*

Vărzările se fac prin posturi și pe la ajunuri. Ele se fac ca
plăcintele, dar în loc de brinză se pune curechiu ori muraș, ori
verde, tert bine și prăjit cu oloiu și ceapă. Vărzări se fac și cu
jurtă sau *jurtă*, cu cartofi prăjiți, etc.

Vărzările se fac mai ales cind gospodarul are se primească co-
boc de nunta ori de botez.

*

Scuticele sau *pelincele Domnului*, se fac la ajunul Crăciunului.
Ele sunt niște turtițe foarte subțiri, coapte bine și muete în apă în-
dulcita cu miere ori zahar. După ce se pune un rind de turtițe
mole, se pune și un rind de *jurtă* urându-se astfel pînă ce se
coapte un *șid*. Unit în loc de *jurtă*, puu zahar și miez de uucă
poat. Aceste scutice amintesc pelincele în care s'a învălit Domnul
Hristos. E pomana mare se dat și altora scutice să minince.

*

Alivencele se fac așa: se ia făină de popușol, se cerne prin
sită de a, și se frămîntă cu *chișleag*, în loc de apă: în ele se mai
pune și murar, cozi de ceapă, frunze de sfeclă, cimbru, ș. a. lă-
cote marunt, și punindu-se pe frunze de curechiu ori *stegie* (une-
ori și pe frunze de hrean) se dau în cuptor de se coc. Alivencele se
fac subțirele. Cind sint coapte, se scot, se ung cu zmintină — un
rind alivenci și un rind de zmintină — și apoi se dau la casași
spre ospalare. Alivenci se fac mult pe la Moși (Simbălă înaintea Du-
mnezei mart) de se dau de pomana. (*Alivenci* este și un danț țără-
nesc)

*

Chivostele sau *colțunașii* se fac la lasatul săcului de postul
mare. Ele se obțin așa: se ia făină de grâu, se face aluat, și din
sheat o turtă subțire cit masa, lășind-o cu sueitorul. Turta aceasta
se face pătrățele ori romburi și în mijlocul lor se puue brinză fră-
mîntulă de oi, ori de vaci. Pătrățelele se îndoese și se fac ca niște

triunghiuri. Aceștia-s colțunașii cruzi. Pentru a-i face buni de mincat, se ferb într'un vas curat, se scurg de zamă și peste ei se toarnă unt topit, de cel proaspăt.

Colțunași se fac și cu curechi fert, în loc de brinză.

(va urma)

M. Lupescu

Cuza Vodă

În inima și sufletul Moldovanului nici un chip de Domn n'a pătruns așa de adânc și de cu putere, ca viteazul vitejilor. Ștefan cel Mare, care ne-a stăpînit țara Moldovei, de-atîtea veacuri de ou; — iar acum, mai în urmă, alt chip de Domn s'a înrădăcinat, tot așa de puternic, în firea Moldovanului: *Cuza Vodă*.

Cel întâi îi pomenit și va fi într-una pomenit, pentru vitejiile sale, pentru numărul mare de biserică și pentru dărnicia sa: iar ista-l'alt, va dura iarăși pentru veșnica pomenire, căci el a fost care a împămîntenit țaranii, cea mai mare faptă a sa — pentru că a îndulcit vieața și schimbat într-o altă vreme vremea nevoioasă ale trecutului — afară de aceasta îl mai pomenesc și pentru oca sa cea mare, care arăta a belșug! . . .

Ceea ce n'a cam venit la socoteala țaranului a fost, că prea a luat-o din aspru cu armata, a stîrnit cîte și mai cîte și gospodăria era stinghirit în multe ale lui.

De pildă iată ce cîntec a scormit poporul :

Frunză verde de marari	sui măicuța'n deal la cruce,
s-o stîrmit un ghenerari,	să vezi <i>Cuza</i> cum ne duce;
cu 300 de sorțari	că ne duce ca pe boi,
șorțari 's tinerei,	și ne tunde ca pe oi,
tot ramași de la femei.	și ni dă păru'n gunoi.
Frunză verde de măr dulce	

(Auzită din com. Broșteni, Jud. Suceava, de M. Lupescu.)

Însă dacă s'aun găsit niște guri rele să scornească cîntec de soiu acesta, s'aun mai găsit alte suflete înțelepte și alese, care aun făurit cîntec cu totul alt-fel.

De pildă :

Frunzuleană iasomie	hai Marie 'n deal la vie,
---------------------	---------------------------

ȘEZĂTOAREA

Șa culagem floricele
Șa le facem mânușele,
Și mergem la țesut cu ele;
În țesut la Curtea Domnească

să le svirlim pe fereastă,
Domnul Cuza să trăiască,
șapte țări să stăpînească !

Elena Sevastos. Cîntece Moldovenești, fața 154).

All elulec :

Prinza verde tot de crîn
stai, potolă, stai ca vin,
cum ești pe stînduarele
Șa culagem floricele
Șa le facem mânușele
Și mergem la țesut cu ele
La țesut la curtea domnească
Și le svirlim pe fereastă,
Domnul Cuza să trăiască !
Și șapte țări să stăpînească !

(2. 1). Muzicuț, Povești pop. române din Bucovina, tom. II, fața 64).

Într-o zi, cum știam, Cuza va fi în sufletul țaranului nostru, și totuși va fi în țesutul țării cu țesutul țării.

La vremea în care țara noastră, cu la pământ, de aceea cînd merge la câmp, merge să și mîntuie țara de nevoi, să apere salariul său și să și dă și viața, și o răsplată nu cere de la Dumnezeu, de la țară, de la pământ; uită cel clacăș cu petecul lui, cu și mîntuie cu țara lui de pământ.

Țaranul nu l poate da uitării... căci alt-fel cum l-ar putea răs-plăti !

În vreme, cînd stă de vorbă cu vre-un cărturar, luîndu-se de țară, de țara, de alba, se oprește cu mîntuie. Întrește ochii drept în mîntuie țării și cu glas încreditor, întrebă :

Măi țara, țara de a lui Cuza ? Unde's ? Ce fac ?

Măntuie Cuza în stînduarele, și cînd l-a adus în țară, cu trenul, mergîndu-l cu țara, cu țara, cu țara, cu bătrîn, năvăleau la drucești de țară, și pe la țară, cînd în genunchi și cu lacrimile 'n ochi, scuturau ștergele trenului pe unde trecuse trupul lui Cuza Vodă !

Așa că și moartea lui Cuza se asemănă cu moartea lui Ștefan cel Mare.

(Cuza din om în om, și toate din Moldova)

II.

Romiiului chiabur și boerilor — în vremea de demult — le plăcea să petreacă bine, adică să fie om de petrecere, să se arăte voinic, fie la călărie ori la vânătoare și să trăiască pe lumea asta, — vine vorba de supri partea femeilor.

Cam așa a fost și Cuza Vodă.

Mai ales ca voinicie, Cuza Vodă era strașnic de bun chitaci (țintaș). Zice că odată la Banca, Jud. Tutova. Cuza punea un ou pe capul gol a unui țigan, și el trăgea în ou fără ca să atingă cît de oleacă pe țigan. Așa că și noi ne putem mindri cu Cuza, ca un adevărat Wilhelm Tell român.

El avea la Banca, un ucam : Lambrino. Aici făcea Cuza multe petrecanii înădușite, numai între-ai lui, și rar făcea petreceri cu tîmbălău mare.

Odată, n'am putut se afla anume, în Banca ori în Ruginoasa, a făcut o petrecanie cu muzica militărească, cu lume multă și de tot felul, mă rog, huleai domnesc, nu fleac : mese întinse cu mincări într'ales, de te 'mbatau numai cu mirozna lor ; băuturi din belșug și fel de fel de-și scurgeau ochii la ele.

Vodă cu Doamna și cu toți ceialalți petreceau și se veseleau ei în de ei, iar la o parte le mai ciuta, cum v'am spus, și muzica militărească.

Tocmai cînd era petrecania în toiul ei, nu știu cum de-a putut rîsbale *Ghiriea Furtună*, scripcari din Ruginoasa, ținutul Suceava — moșia lui Cuza — și unde n-a început, măi tală, să cînte țiganul niște cîntece ca acelea, mindre și cu potriveală, de toți au ramas cu ochii holbați la țigan și cu mințile duse, de cîntece, pe alte luni desfătătoare.

Toți se minunau de meșteșugul și iscusința țiganului și unde au prins a-l lăuda, ba să-i iuchine pahar de băutură și-l năvăliau cu bacșișurile care din cotro.

Șeful muzicii militărești, cînd a văzut ce de-a bine a dat peste țigan și că-l iutrece pe două părți mai mult, rușinîndu-l în fața lumii, s'a plins Domnului de obrăznicia și moșiecia țiganului. Și nu's cum a li gîndit și potrivit Cuza Vodă, că a dat poruncă ca să-i tace îndata mare două degete de la mîna stingă, și cele mai de trebuință în meșteșugul scripcei.

Țiganul cînd a auzit de una ca asta, a prins a se vaicara : vai de el și de el, că ce-ar să se facă fără de degete, fără scripcă :

asta-i mama și tata lui, asta-i pinea lui și asta-i inima lui.

— Nu mă prapadi, Măria Ta, că sînt și eu un suflet de om și nu e nici de-o vină. Ce-am să fac dacă atîta știu și eu pe lumea asta . . .

Vodă făcea.

Atora, care le plăcuse cîntecele lui Chiriac Furtună, fiindu-le milă de țigan, au pus câte-o vorbă bună pe lingă Domn — unul într-un fel, altul într'altu — și cu mare ce l-au putut îndoi de la pedepșa cea straișnică și i-a schimbat-o.

A poronci să-i aducă scripea țiganului și Vodă singur a rupt două strune (col și mi) și l-a hotărît, că, în vieaja lui să cînte numai din două strune și cu scripea făcută de dînsul singur. Tot așa și poronci, dar dură l-a zăpsi că a călcat poronca, să-i fac amîndouă totuși, nu două depele, cum hotărîse de'năl.

Chiriac Furtună a căzut în genunchi pentru mila sa domnească, apoi s-a închinat pînă la pămînt fața de meseții domnești și a poronci să treacă și lucrurile c'a scăpat cu sufletul său și cu scripea, ini-

tierea ei și să-l ducă țara în lung și 'n lat, mai ales prin Moldova, și totuși să-l ducă, dar îl știu și puștinia.

În anul 1901.

În bătrîn țără, înalt, necăpiv, ochii duși în fundul capului care te pătrunde pămîntul, cu clipiu la cap, îmbrăcat foarte sărăcăcios, cu o cămașă de-o moldă și un tîlăcșuț cu o sarică aruncată pe-uu

cu scripea cu 2 strune făcută de mîna lui, galbănă de vremuri și par că arătînd vieaja-i sărăcăcioasă ce-o duce, cu arcușul făcut dintr-un bal încovoiat — par că de bătrîneță — și legat de-uu capul și de altul cu fire de păr de cal.

Cînda mergea din scripea, chiar mergînd pe drum, de aceea-i numărit de-o dronă de copil, care-l ascultă și fac haz de el.

Cînd îl aud oamenii cîntînd, de departe îl cunosc și dau de gîta dintr-unul în altul :

— Chiriac Furtună ! O venit Chiriac iară !

Veste bună și onspăl rar, căci cîntă într-una cîntece cu atîta fire și căldură de se strînge lumea multă și li-i greu pe urmă să se deslipescă de el.

Cîntă fel de fel de cîntece: de inimă albastră, care-i potrivit cu mîntu lui pribeagă, de jele, care par-că'i plînge sărăcia lui și

cîntece de joc, par-că arătînd că a fost și el odată, în vremea lui, tînăr și de lume.

Peutru cărturari cîntă mai mult marșuri, chiar dacă i se cer alte cîntece. Mereu cîntă un marș cînd merge singur pe drum, în cadența marșului, așa că mi se pare că acest marș să fie chiar de el născocit. — Nu l-am mai auzit acest marș, pe la alți muzicanți. Îi simplu și cu note energice. — Pe cărturarii tineri îi povăluște să-și iee femeii frumoase, ca să știe c'o trăit în lumea aceasta.

Cîntă și din gură, însă cînd cîntă îți vine o jole mare de slărea lui de nepuțință bătrînească. Cînd cîntă din scripă și joacă, tot el, ceia ce arată cit de cu meșteșug a fost în iscusința sa.

Accasta o face cînd cîntă mai ales „hora unirei“ unde-ți stirnește niște simțininte cu totul înălțătoare.

Iată încă un Barbu Lăutaru, care a fost odată, ceva în vremea lui și nu mai are mult pînă ce se va pierde „ca un cîntec bătrînesc!“

(Auzită de la mai mulți locuitori din com. Zorlent, jud. Tutova).

III

Veșnicul întru pomenire, Cuza-Vodă, avea obiceiul ca să umble schimbat în strac. — Se făcea fel și chip, numai ca să cerce pe slujbași — cum își caută de slujbă — să vadă pe cei mai mari, cum se poartă cu cei mai mici; cei bogați, cu cei nevoieși și tot așa cu fie-care.

Nici nu știa de unde rasare și unde se ivește, numai te trezași față 'n față cu acest Domn mare, vrednic în toate și bun la inimă.

Intr'un rînd, cum era el în Piatra, s'a îmbracat țărănește: cu suman, cușmă, opinci, mă rog, din cap și pînă 'n picioare era gospodar gelbeget.

S'a pornit calare pe un cal, spre mănăstiri.

Cum mergea așa, mereu se uita la fie-care sat: baga sama la toate, grăia cu orî și cine să iutilnea, fără deosebire și ispitea pe toți, de multe de toate.

De la o vreme se trudise și a poposit. Calul l-a dat să pasească pe lingă drum, iar el pe margina șanțului, a îmbucal ceva, ca să-și prindă foamea.

Drept atunci trece pe acolo vataful mănăstirei Neamțului, că unde-și păștea Cuza calul, era moșia mănăstirei. Cum l-o văzut pe Cuza, o și prins a-l bagiocuri cum îi venea la gură și a-l bate:

— Mai mojiule, de aici l-ai găsit tu să paști calul? N'are nici

un câmpiu moșia asta? și cite și mai cite, iar cu biciul dăi și dăi de n'a știut Domnitoriul cum să scape mai degrabă.

Cuza după ce-a scăpat de halainul acela, ajungînd pe un om, care văzuse pășania lui, l-a întrebat cine-i acela ce l-o bătut.

— Vataful mănăstirei Neamțului. Da ai gustat incaltea și din moștea lui!

— Ai văzut singur! Da mai bate el pe mulți, într'ășa chip?!

— Numai unul Dumnezeu mai poate ținea samă, răspunse Romitul, cu unul altă zică, să te ferească sfîntul să-i încapî în labe și să-ți dea cît i-ar plăcea lui!

Cuza înmîină numele vatafului, și zice că de atunce a scos Cuza țigău, cu să nu se mai bată și o luat și moșiile mănăstirilor.

Tot el a scapat altă norod de robie, dînd pămînt la oameni, că nu-i mai trebuie altă pomana înaintea lui Dumnezeu!

(Auzit de la moș Ghe. Bostreanu din com. Baia, jud. Suceava)

S. Teodorescu-Kirileanu.

CÎNTECE

000 — Foaie verde turbant,
cu murele cîntăcior,
cîntăcior de plai și
cu palmele cu vîntul,
și cu dîul dîmper
cu poezie tîmperă de bun,
și cu tîmperă cu plai
și cu dîmperă gîmper.
Mîmperă poezie cu kîmper,
și cu tîmperă mîmperă doru:
dîmperă poezie cu mîmper,
și cu mîmperă mîmperă;
dîmperă poezie vîmperă,
vîmperă mîmperă și vîmperă mîmperă
și cu mîmperă dîmperă la feti mîmperă
și cu mîmperă poezie mîmperă,
și cu mîmperă la dîmperă mîmperă,
cu mîmperă și mîmperă prîmperă,

cu laertul și uta-l strokiasel.
(Auzit la școala Vasile Lupu, în Iași)

111. — Foaie verde și o lală
ci nu credz tu boala me,
e-am iubit o kîatri scumpi,
ș-am luat o toantă sluti;
ma du(e) cu diusa la muntă,
vîd altili mîi frumoasi
inima me-î fripti arsi.
Da e-î sara vin acasi
nibaut și nîmîneat
și m-așădz, mă eule în pat;
toanta vîni liugi mini.
— Ian fugi toantă dî-acole
e-oî intra într'o belé.
Est toanta la ocol,

vacili și string pomol,
și gițai fug di mor.
Esi toanta și li mulgi,
vacili plăci la fugi,
ș-o ramas un giune ballat
ș-o lua(t) porțița 'n cap
ș-o fugi(t) piu cî-o erapat.
Nî-o da(t) soacri-nîă doi boi.
și l-oî mîi da și eî doi
și-ș ei toanta-napoi.

(Auzit de la Dumitru Porcaru, din com. Broșcăuți, jud. Dorohol).

442.— Frundzi verdi di susai,
mai bădiți Neculai
io-ti colia piști plai
ar-om plug cu șasi cai.
Cum trag suri dinăinti,
nî-o rupt inima, părinti :
cum trag murgi di la roati,
nî-o rupt inima, nepoati.
Az îi lunî și mîi îi marț,
placi neica la Galaț
cu doi telegari furaț.

(Auzit de la N. Trofin, din com. Parpanița, jud. Vaslui).

443.— Tragi mindri cu bobgi,
nu-ț mîi lăcrăma oei,
și tragi și-m gicești
di ci codru 'ngalbinești?
-- Di umblaria plugului,
di cîntaria cucului,
di troputu murgilor,
di sunitu armilor,
di alian voinicilor,
di jalația mindrilor.

(Auzit de la V. Băbălău, de 71 ani,
din Tătărăuș, Suceava).

Culese de **Al. Vasiliu**

444.— Frunzà verde baraboi
ne-a făcut maica pe doi,
unu mercuri, unu joi,
și-a umplut țara de noi.
Cu bejenia subsuoară,
ș'a luat maică prin țară,
să ne stringă grămăgioară,
să ne dee la o școală :
și noi carte-om învăța
cînd a crește griu 'n casă
și-a bate cu spicu'n masă,
cînd a crește griu 'n tindă
ș'a bate cu spicu'n grindă.

445. Frunzà verde trei oglinzi
eî sint singur la părinți,
și părinți-s pliuî de avere,
eî le stau de mîngăere.
Dă-mă mamă după drag
să-mi fie și 'n lume larg.
Ș'o lăcomit la argint
și m-o dat după urit.
Argintu-mi șede în ladă
uritul șede pe vatră.
De urit mă duc de-acasă
și uritu nu mă lasă.
De urit mă duc în lume
uritu merge cu mine.
Dascalăș cu trei inele
vin la maica de mă cere,
de m'a da, de nu m'a da
pe fereastră ne-om lua
și ne-om face căsuța.
Căsuța de nuele
și ușuța de surcele.

446.— Sub cireș mare rotat
șede Ghișor culcat.
și Marghioala-i cată'n cap.
Las să-i cate, nu-i pacat,

450. — Zice lumea că-s sărac.
 Pă ce beați la basamac ?
 Zice lumea că n'am bani.
 Dar pă ce mininc curcauți ?
 Pă ce mininc, pă ce beați ?
 Așa-s oamenii ce u'au ?
 Mai zice că sînt nebun
 de umblu noaptea pă drum,
 și mai zice că-s turbat
 de umblu noaptea prin sat.
 Lasă, zică cit or vrea,
 c'am umblat ș'oiu mai umbla.
 ce-am cătat, oiū căuta.
 Și ei nu știu ce cat eū,
 de nu stau noaptea pă loc.
 Eū umblu dăpă noroc,
 dăpă pustiu dă foc.

451. — Frunză verde de săcară,
 cînd mijeste-a primăvară
 și cînd vin berzele 'n țară,
 la fîntîna cu cel nuc
 se 'ntilnește cuc cu cuc,
 se gulese pînă se duc,
 pînă la Sînt-Petru, cînd tac.
 Nu știu : tac, ori se preface,
 mie pă năcaz îmi fac.
 Atunci nucul se 'ntristează,
 ramurile-și crăcănează,
 spre pămînt le lăbărțează.

(Din com. Adamești, jud. Teleorman).

Culese de **Mih. T. Adameșteanu.**

452. — Foaie verde de trei slouși,
 Marișo dintre bălți
 na la ueica trei carbonși
 și nu te iubi cu toși.
 — Foaie verde trei costrei,

nu'mi trebuie banii tăi,
 că banii se cheltuesc
 cu veciul mă 'nvrăsbiese.

— Marișo din Mizil
 cu cămașa numai fir,
 de la mină pînă la cot,
 se uită Mizilul tot ;
 de la cot și pîn la mină
 numai firicel și sîrmă.

Marișo, Mărioară,
 căci n'ai tindă și cămară
 și bordeiu din curte afară,
 să mă găsduesti diseară.

— Am și tindă și bordeiū,
 să găsduese și doi, trei
 numai să fie d'ai mei.

(Auzit de la Gheorghe Dobre Bordea, în etate de 60 ani, din comuna Grindu, județul Ialomița).

453. — Foaie verde trei susai
 Of, of, of !

puica neichi tu erai.

Of, of, of !

care te făgăduiai

că pe altul nu mai ai.

cînd ascară la fîntînă

te prinsei cu doi de mină :

unul ținea cobilița

și altu 'ți săruta gurița.

și ăla 'mi era ca un frate.

nu-î pociū face răutate ;

dar de l-oi mai prinde-odată

daū frăția la o parte

și n'apuc de răutate.

Și iar verde și-o răchită

siptirî curvă prefăcută,

că toți craii te sărută.

te sărută pe obraz

să faci lui neica necaz.

(Auzit de la Ion Gheorghe Dobre Bordea, din comuna Grindu, județul Ialomița).

Culese de **Dobre Ștefănescu.**

454.—Frunză verde de măr dulce
și ne duce, maică, duce,
și ne duce la bătaie
unde săbiile tale
numai carne mărunțale ;
și ne duce la ciocoi
legați în funii de lei
ca p'un tanaslic de boi.
Și ne duce, maică, duce
și ne duce la Poiană
la Poiana-Birsoiană :
nu e iarbă, nu e griu,
numai singe pînă 'n briu ;
nu e iarbă,
nu e ismă
numai singe pînă 'n cismă :
nu e iarbă
nici secară
numai case de calană ;

nu e iarbă nici mohor
numai singe peste flori...
(Din Rucăr, Muscel).

455.—Frunză verde desulfine,
puică,
cine te-a făcut pe tine
așa 'naltă și subțire
și la trup făcută bine,
parcă m'a 'ntrebat pe mine...
Ochii tăi cuțite n'au :
mă mir, jungbiuri cu ce-mi dau?
Ochii tăi arme nu poartă,
mă mir, cu ce mă săgeată ?
În fața obrazului,
piatra diamantului,
și pe frunte
pietre scumpe :
inimioara neichii rupla ..
Puică, sprincenile tale
ale lungi și subțirele
la coadă cu cărligele
e sfârșit zilelor mele,
ale trase, gălbeoare
mă seacă la inimioară.

(Din Priboeni, Muscel).

Culese de **Rădulescu-Codin.**

Monumentul lui Ion Creangă.

În Capitala Moldovei, din inițiativa D-lui A. D. Xenopol, cunoscutul profesor și Director al importantei reviste „Arhiva”, s-a instituit un comitet pentru a aduna fondurile cu care să se poată ridica un monument marelui nostru povestitor *Ion Creangă*.

Noi, cei strinși în jurul „Șezătoarei”, suntem datorii să dăm tot sprijinul pentru a

se putea aduce la îndeplinire acest proiect mare, merit a slăvi pe acel îndrăgostit de popor și de arta lui, precum era nemuritorul *Ion Creangă*.

Șezătoarea deschide o listă de subscripție pentru ridicarea monumentului marelui povestitor *Ion Creangă*.

(Clișou oferit gratuit de librăria Leon Alenlav, din București).

Note Bibliografice.

- Stăncescu, D.** — Glume și povești. Craiova 1895
 „ — Cerbul de aur, basme p. copii. ilustrate de Jiquidi. Buc., 1893.
 „ — Povești și snoave noi, Buc., 1895.
 „ — Snoave. Buc., 1894.
 „ — Basme și snoave. Buc., 1894.
 „ — Popa Cinzeacă. Buc., 1886.
 „ — Jupin Leiba voinicos, pușintichi cam fricos. București, 1886.
 „ — La Gura Sobel. Snoave și basme. Buc., l. a.
- Stern, Leopold** — Doine. București.

- Teodorescu, Gh. Dem.** — Incercări critice asupra unor credințe datine și moravuri ale pop. rom. Buc., 1874.
 — Cercelări asupra proverbelor romine. Buc. 1877.
 — Operile lui Anton Panu. Partea II Buc., 1891.
- Teodorescu-Kirileanu S.** — Povești morale. Brașov, 1899.
 — Picală, întâmplări din viața sa. Brașov, 1899.
- Toncescu I. M.** — Vorba să fie. Anecdote. Vol. I. Buc. 1896.
 — Vorba merge. Anecdote. Vol. II. Buc., 1900.
- Trache P.** — Din mărăcinii, povești Craiova f. a.
- Trimbițoniu. N.** — Trei mueri. Anecdote Brașov, 1888.
 — Rusalim Păcurariul. Poveste. Sibiu, 1887.
- Tuțescu, Șt.** — Din trecut. Legende etc. Giurgiu, 1901.
- Uncescu. Gh.** — Clutece de stea și colinde. Buc., 1863.
- Varron. C.** — Noaptea lungi. Povești, etc. Brăila, 1877.
- Vartic. Th.** — O sută și una de miel istorii. Buc., 1883.
 — Cinele și lupul, poveste. Buc., 1884.
 — Trei șireți, poveste. Iași, 1878.
- Vasilianu. T. C.** — Povestea lui Mibuța cel viteaz. Birlad, 1895.
- Viciu. B.** — Colăcăriul. Sibiu, 1889.
- Voitzech, Dr. Em.** — Despre superstiții. Cernăuți, 1893.
- Vulcan. P.** — Lilice din Fiud. Tg. Jiū.
 — Anecdote și snoave de la Romnii din Balcani. Constanța, 1898.
- Vulpian. D.** — Balade, colinde, idile și pastorale.
 — Horele noastre.
 — Romane.
 — Jocurile de briu. — Toate în București, f. a.
- Wladimir.** — Anecdote militare. Buc., 1898.
- Zaharescu T. și fiu.** — Anecdote populare. Buzeu, 1895.
- Zane, Iuliu.** — Proverbele Rominilor. Vol. I-VII. Buc.
- Zara, Baibu** — Basme și snoave. Buc., f. a.

(va urma)

S. Teodorescu-Kirileanu.

ȘTIRI.

D-l Gustav Weigand, a daruit Academiei, un album de fotografii de tipuri, porturi, case, biserici și altele, adunate din călătore-

riile făcute de d-sa prin ținuturile românești pentru studiul limbii românești vorbite în acele ținuturi.

Secția istorică a Asociațiunii pentru literatură română și cultura poporului român a hotărât strângerea costumelor și porturilor naționale, precum și compunerea unui album de porturi. — D-l V. Goldiș este însărcinat să compună o instrucție cum să se strângă porturile și costumele naționale.

Congresul revizorilor școlari a admis propunerea cu privire la organizarea unui muzeu de artă națională, pentru care revisorii s-au însărcinat a aduna în diferite județe colecțiuni de țesături țărănești, lucrări de lemn, etc. care vor fi trimise ministerului.

D-l G. Rigo, care publică mai în fie-care No. a rev. „Sanatarea” câte un descinteț, gătește un vol. „Medicina Babelor” și roagă pe cetitorii rev. pomenite, mai ales de D-nii învățători, profeși ș. a. care cunosc asemenea descintețe, ori-cum și ori-ce fel ar fi, chiar publicate fiind, a le comunica, de bine-voește, pe adresa G. Rigo, Turcenii de sus, prin gara Filiași. Numele trimițătorilor se va publica atât în volum cât și în rev. pomenită.

Din partea noastră îndemnăm și noi ca cei ce au câte-un descinteț să trimeată, pentru că-i o lucrare de samă și ar trebui să fie cit de mult material, mai ales că are puțința să le dea în volum.

D-l Iuliu A. Zanne, prezentând Proverbele Românilor la Academie, pentru premiul „Adamachi” a fost premiat cu 2800 lei.

D-l G. G. Burghelca, colaboratorul nostru, cunoscut deja prin lucrările sale bine apreciate în lumea noastră cultă, a dat la lumină o importantă lucrare: **Citeva cuvinte despre literatura populară**, conferință ținută de d-sa la Ateneul din Dorohoi. Regretăm că nu putem reproduce în „Șezătoarea” macar câteva pagini din această lucrare, ceea ce am face cu plăcere, dacă am dispune de mai mult loc. Avem, însă, mult material inedit, care așteaptă de ani întregi să fie publicat. De alt-fel cetitorii noștri au putut citi deja un fragment din lucrarea D-lui Burghelca reproduș în revista **Albina**.

Din lucrările membrilor de la Șezătoarea

G. G. Burghilea *Cite-va cuvinte despre literatura populară*, conferință; cu o scrisoare — în loc de prefață — de D-l Gr. G. Tocilescu. — 1901. Botoșani.
Mihail Cogălniceanu, conferință 1901. București.

M. A. Zanne. *Proverbele Românilor*. vol. I. Op. premiat de Academie 1895 Buc.
" " " " vol. II. " " 1897 Buc.
" " " " vol. III " " 1899 Buc.
" " " " vol. IV " " 1900 Buc.
" " " " vol. V " " " "
" " " " vol. VI " " 1901 Buc.
" " " " vol. VIII " " 1900 Buc.

La Tipografia și Librăria

M. SAIDMAN

FALTICENI

Se află de vânzare:

Caiete speciale divizia I-a de I. Nicolescu-Radu a 6 bani bucata.

Caiete de Dictando, Aritmetică, și Caligrafie a 2 lei 80 bani suta.

Topuri de hârtie de la 1 leu 80 b. în sus.

Asemenea execută ori-ce lucrări cu prețuri cit se poate de eftine.
